

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 15538 van 2 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
- 1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 18 september 2007, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoeksters asielaanvraag bij beslissing van 3 april 2008, verstuurd op 4 april 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoeksters asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde zich een Russisch staatsburger, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit het dorp Chiri-Yurt, Tsjetsjenië. In 2001 trouwde u met I.T.S., maar pas later vernam u dat uw man als sinds 1999 actief was als rebel. Hij was veldcommandant van de rebellen in Chiri-Yurt en werd gezocht door de autoriteiten. Hij zat vooral in de bergen, maar één à twee keer per maand kwam hij u opzoeken in het huis van uw schoonfamilie, waar u na uw huwelijk was ingetrokken. Na uw huwelijk werden er ongeveer één à twee keer per maand huiszoeken gehouden bij u thuis, waarbij men uw man zocht. Lange tijd wist men niet dat u de vrouw was van I.T.: als er zuiveringsacties of huiszoeken plaats vonden, ging u ofwel naar uw moeder, ofwel naar familie in Duba-Yurt. Bij de twee huiszoeken waarbij u wel aanwezig was, stelde uw schoonfamilie u voor als een nichtje van de familie. Op 02 april 2003 werd uw schoonbroer, I.C., tijdens een huiszoeking door Russische militairen aangehouden, om zo uw man onder druk te zetten om zich aan te geven. Sindsdien is uw schoonbroer spoorloos verdwenen. Na dit incident ging u terug bij uw moeder wonen, maar u zag uw man af en toe in het huis van uw schoonfamilie. In mei 2007 werden tijdens een huiszoeking al uw documenten, behalve uw intern paspoort, meegenomen. U vreesde dat de autoriteiten nu te weten waren gekomen dat u getrouwd was met I.T. en dat men u zou arresteren om zo uw man te vinden. U besloot daarom Tsjetsjenië te verlaten. Op 05 augustus 2007 vertrok u met uw moeder en vier kinderen naar Kizljar in Dagestan, waar u bij een neef van uw moeder verbleef. U vernam echter van uw moeder en schoonmoeder dat de Russische autoriteiten nu ook actief naar u op zoek waren en daarom verzamelde uw familie geld, zodat u samen met uw kinderen naar het buitenland kon vluchten. U vertrok op 13 september 2007 naar België, waar u op 18 september 2007 arriveerde. Nog diezelfde dag vroeg u het vluchtelingenstatuut aan bij de Belgische autoriteiten. U legt geen enkel document voor ter staving van uw asielmotieven.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

- 1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - er kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaringen in verband met haar reisweg en de al dan niet gebruikte documenten tijdens deze reis;
 - verzoekster heeft geen enkel begin van bewijs van identiteit of asielmotieven neergelegd;
 - verzoeksters verklaringen rond het binnenlandse paspoort worden zwaarwichtig geacht;
 - verzoekster is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat zij recent uit Tsjetsjenië is gevlucht en meer bepaald dat zij tot aan

haar vertrek op 5 augustus 2007 in het dorp Chiri-Yurt in Tsjetsjenië verbleef;

- de door verzoekster ingeroepen asielmotieven brengen de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen in het gedrang;
- verzoeksters verklaring omtrent de verdwijning van haar schoonbroer is tegenstrijdig met de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier;
- verzoekster legt in het kader van haar vervolgingsprobleem geen begin van bewijs neer in verband met haar man;
- het geheel van vaststellingen maakt het niet mogelijk de waarheid met betrekking tot verzoeksters reële individuele situatie te achterhalen.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

2.1.1. Verzoekster beroept zich op een schending van artikel 1, A 2) van de Conventie van Genève, van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van de verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en een manifeste beoordelingsfout wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoekster ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoeksters vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst.

2.1.2. In eerste instantie wenst de Raad verzoekster er op te wijzen dat de Commissaris-generaal de status van vluchteling allerminst geweigerd heeft op basis van het feit dat verzoeksters asielaanvraag geen verband houdt met de criteria zoals opgenomen in de Conventie van Genève. De Raad stelt eveneens vast dat verzoekster de vermeende schending van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van de verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting geenszins uitwerkt noch aantoont op welke wijze deze artikelen en beginselen zouden kunnen geschonden zijn, waardoor deze onderdelen van het door verzoekster aangevoerde middel onontvankelijk zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (R.v.St., X.,nr. 168.403, 2 maart 2007; R.v.St., X., nr. 166.392, 8 januari 2007; R.v.St., X., nr.165.291, 29 november 2006). Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing vastgestelde motieven aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht

2.1.3. Verzoekster verwijst naar artikel 1 (A) 2 van de Vluchtelingenconventie en wijst op het subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling. Verzoekster meent voldaan te hebben aan de bewijslast. Immers, verzoekster meent dat louter het bestaan van het risico op vervolging moet worden bewezen, zonder dat verzoekster

moet kunnen aantonen dat de gevreesde vervolging daadwerkelijk zal plaatsvinden. Verzoekster kan zich dan ook niet verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekster meent immers dat zij wel een omstandig relaas gegeven heeft omtrent het gebeurde en derhalve voldaan heeft aan de bewijslast, zodat haar ten onrechte de asielstatus wordt geweigerd.

4. De Raad stelt vast dat verzoekster de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen tracht te ontkennen, vergoelijken en te minimaliseren. Verzoeksters verklaring dat zij onder meer weinig begrip heeft van politiek en enkel secundair onderwijs heeft gevolgd, teneinde haar foutieve verklaringen in verband met de verkiezingen te verklaren, is echter niet afdoende, noch overtuigend. De aan verzoekster gestelde vragen zijn immers van die aard dat het aannemelijk is dat ook iemand met een gelijkaardige lage scholingsgraad of slechts een geringe kennis van het politieke landschap hier op kan antwoorden.

Verzoekster wijt vervolgens het feit dat zij foutief verklaarde dat de brug over de rivier Argun een jaar in gebruik was aan het gegeven dat er zich in totaal 3 bruggen over de rivier Argun bevinden, een grote, een tijdelijke en een kleine brug voor voetgangers en dat zij tijdens de renovatie van de grote brug gebruik maakte van de tijdelijke brug. Uit het gehoorverslag blijkt evenwel duidelijk dat verzoekster het wel degelijk had over de grote brug die is heropgebouwd, gezien er glashelder genotuleerd werd: *“KV vertelt over een grote brug tussen CY en Starye Atagi: die werd tijdens de oorlog vernield, maar is nu opnieuw gebouwd. Wanneer is die brug ongeveer heropgebouwd? Al bijna één jaar denk ik, ik herinner het mij niet exact, ik weet de maand niet meer, maar toch wel een jaar geleden. Vroeger konden wij de brug ook gebruiken maar die was beschadigd. Recent is het opgebouwd, zodat de wagens ook over de brug kunnen rijden. Hiernaast is ook een kleine brug naar Novye Atagi, enkel voor voetgangers. Recent ook voor auto's – wat bedoelt u dan? Sinds één jaar. Vroeger was het ook groot, maar minder groot.”*, waardoor verzoekster verklaring onafdoende is teneinde de vaststelling in de bestreden beslissing hieromtrent te weerleggen. De Commissaris-generaal oordeelde bijgevolg terecht dat de feiten die verzoekster dienaangaande heeft aangehaald strijdig zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is gebaseerd op verklaringen van onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen, zodat de loutere ontkenning van die feiten door verzoekster niet vermogt afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van deze informatie. Verzoekster slaagt er aldus niet in aan te tonen dat zij recent uit Tsjetsjenië is gevlucht en tot haar vertrek op 5 augustus 2007 in het dorp Chiri-Yurt in Tsjetsjenië verbleef.

Daar waar verzoekster in het verzoekschrift formeel stelt dat er geen officiële registratie van haar huwelijk is, aangezien zij enkel traditioneel volgens de Islam getrouwd was, dient de Raad op te merken dat uit het administratieve dossier duidelijk het tegendeel blijkt. Verzoekster verklaarde op het Commissariaat-generaal duidelijk dat haar huwelijk wel degelijk geregistreerd werd voor de burgerlijke stand (ZAGS) in de Shalinski rayon, in Shali, dat deze registratie in dezelfde maand als haar traditioneel huwelijk heeft plaatsgevonden en dat zij wel degelijk een huwelijksakte heeft (gehoorverslag CGVS 12 november 2007, p. 3). Bovendien verklaarde zij dat tijdens een zuiveringsactie al haar documenten, waaronder de huwelijksakte, werden meegenomen (gehoorverslag CGVS 12 november 2007, p. 6). Verzoeksters argument dat de tolk haar niet juist begrepen zou hebben, omdat haar moedertaal Tsjetsjeens is en het interview in het Russisch plaatsvond, is dan ook volkomen uit de lucht gegrepen en allerminst ernstig van aard. Met het post factum ontkennen van eerder afgelegde verklaringen slaagt verzoekster er dan ook niet in de vaststelling zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ondermijnen. Bovendien kan er in bijkomende orde op gewezen worden dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster verklaard heeft de tolk goed te begrijpen (gehoorverslag CGVS 12

november 2007, p. 1) en dat verzoekster ook tijdens het gehoor geenszins aangegeven heeft dat zij op dit punt de tolk verkeerd of niet duidelijk begrepen heeft, niettegenstaande de Commissaris-generaal verzoekster nochtans aan het begin van het gehoor duidelijk heeft gemaakt, dat wanneer er problemen zouden zijn of zij de vraag of een woord niet goed zou begrijpen, zij dit direct diende te melden (gehoorverslag CGVS 12 november 2007, p. 1).

Aangaande verzoeksters overige verklaringen, namelijk dat zij zich met betrekking tot de arrestatie van haar schoonbroer zou vergist hebben van data, omdat haar kinderen aanwezig waren, zij zich niet makkelijk kon concentreren en er vele vragen aan haar gesteld werden, dient te worden opgemerkt dat verzoekster zich wederom beperkt tot het vergoelijken en minimaliseren van de terecht aangehaalde doorslaggevende vaststellingen. Bovendien is het redelijk te verwachten dat dergelijke feiten in het geheugen gegrift zouden zijn, aangezien zij een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en bovendien van determinerende invloed geweest zijn op verzoeksters verdere leven en zelfs mee de aanleiding van haar vlucht vormen. Derhalve vormen stress, concentratiestoornissen, de kwantiteit van vragen en de al dan niet aanwezigheid van haar kinderen tijdens het gehoor, geen aannemelijke verklaringen. Bovendien laat verzoekster tevens na met relevante en concrete gegevens het tegendeel te bewijzen, waardoor zij aldus niet aantoonst dat de informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseert niet correct zou zijn.

Met betrekking tot verzoekster verklaring dat zij de identiteit van haar beweerde echtgenoot kan bewijzen door een kopie van zijn paspoort neer te leggen dat zij deze dagen ontvangen heeft, dient te Raad te benadrukken dat gekopieerde documenten gemakkelijk te vervalsen zijn waardoor hij er geen bewijswaarde kan aan hechten. (R.v.St., nr. 142.624 van maart 2005; R.v.St., nr. 133.135 van 25 juni 2004). Dit geldt eveneens voor de door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde kopie van een attest uitgereikt door haar dorpshef ter staving dat zij een echte Tsjetsjeen, ex-bewoonster van het dorp Tshiri-Urt, Sjalinskiy district is, waar zij effectief sinds 1981 tot en met 2007 is verbleven. Bovendien dient, om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dit te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu, zoals ook hierboven aangehaald, niet het geval is. Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in om de in de bestreden beslissing staande vaststellingen afdoende te verklaren, laat staan om deze te weerleggen.

5. De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift betreffende de vaststellingen aangaande haar reisweg en haar paspoort haar eerder afgelegde verklaringen herhaalt en geen begin van bewijs neerlegt omtrent haar identiteit, nationaliteit of reisweg. Het ontbreken van stukken die zouden toelaten verzoeksters identiteit en/of reisweg te verifiëren, zonder aanvaardbare verklaring hiervoor, ondermijnt evenwel de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Verzoeksters gegeven verklaring dat zij op aanraden van haar chauffeur, haar binnenlands paspoort heeft achtergelaten bij haar moeder en bovendien aan haar moeder heeft gevraagd dit binnenlands paspoort te vernietigen zodat ze haar niet zouden zoeken en omdat zij het toch niet meer nodig had is allerminst aannemelijk, gezien het essentieel belang van een origineel identiteitsdocument, niet alleen in haar land van herkomst, maar ook om hier in België haar identiteit te kunnen aantonen. Verzoekster vage verklaringen en onwetendheid betreffende haar reisweg houden een negatieve indicatie in voor haar algehele geloofwaardigheid.
- 2.1.6. De Raad stelt vast dat verzoekster voor het overige in haar verzoekschrift stelt dat zij ervan overtuigd is dat haar leven in gevaar is en dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoekster beperkt zich verder tot een technische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht, de bewijslast en de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Een dergelijk verweer is evenwel niet dienstig om de wettigheid van de

motivering van de bestreden beslissing aan te vechten. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). In casu wordt in de bestreden beslissing duidelijk uiteengezet waarom verzoeksters asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en het niet mogelijk is om verzoeksters reële individuele situatie te achterhalen. De Commissaris-generaal kwam, gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, terecht tot de conclusie dat hij de status van vluchteling niet aan verzoekster kan toekennen.

- 2.1.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen
- 2.2.1. Verzoekster meent wel degelijk in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en benadrukt dat haar rechten in het land van herkomst niet gevrijwaard zijn, hetgeen duidelijk uit het dossier blijkt. Volgens verzoekster heeft de Commissaris-generaal niet op afdoende wijze gemotiveerd waarom er geen subsidiaire bescherming wordt verleend. Verzoekster werpt een schending op van artikel 2 en artikel 3 van het E.V.R.M. in geval van verplichte terugkeer naar haar land van herkomst en stelt dat haar vrees wordt bevestigd in mensenrechtenrapporten.
- 2.2.2. Wat de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 van het E.V.R.M. betreft, kan worden gesteld dat in het kader van huidig beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid heeft om de artikelen 2 en 3 E.V.R.M. rechtstreeks te toetsen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst in casu in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Het louter declaratief karakter van de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat niet toe terzake tot een beoordeling over te gaan
3. De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus duidelijk en afdoende heeft gemotiveerd, gezien hij erin benadrukt dat uit het geheel van de in de bestreden beslissing weergegeven vaststellingen, het niet mogelijk is de waarheid met betrekking tot haar reële individuele situatie te achterhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt bovendien inzake de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop
4. Gezien verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan er bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar

land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Gezien verzoekster niet aantoont recent in Tsjetsjenië te zijn verbleven en van hieruit te zijn gevlucht, maakt zij zelf het bewijs van een dergelijk verband met haar persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoeksters verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van haar huidige nationaliteit is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DIGNEF, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.